

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. H. J.**, zastoupen JUDr. Michalem Vihanem, advokátem se sídlem Školní 349/2, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-1005/ZA-ZA02-ZA15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2016, č. j. 33 Az 25/2015 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Michalu Vihanovi, advokátovi se sídlem Školní 349/2, Teplice, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-1005/ZA-ZA02-ZA15-2015 (dále „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení o této žádosti bylo dle § 25 písm. i) zastaveno. Zároveň žalovaný vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), Spolková republika Německo (dále „SRN“). Žalovaný dospěl

k závěru, že v případě žalobce nelze aplikovat žádné z kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III, a proto je třeba aplikovat podpůrné kritérium čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN, a to dne 8. 11. 2015. Dále žalovaný dospěl k závěru, že v případě SRN neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný dne 26. 11. 2015 požádal o přijetí žalobce zpět na území SRN. Jelikož SRN dne 3. 12. 2015 uplynutím lhůty uznala svou příslušnost pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, měl žalovaný za to, že jsou naplněny podmínky čl. 18 nařízení Dublin III a SRN je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobcovu žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 3. 4. 2016, č. j. 33 Az 25/2015 - 40 (dále „napadený rozsudek“), zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl, že úvaha žalovaného o aplikaci kritéria v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III byla správná. Žalovaný zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž ani žalobce nečiní sporným, že přes SRN cestoval a že mu tam policisté vzali otisky prstů. Žádné jiné kritérium podle čl. 7 až 15 nařízení Dublin III nebylo v případě žalobce naplněno, což žalovaný rovněž dostatečně zdůvodnil a tato kritéria v posuzované věci eliminoval. K žalobní námitce týkající se čl. 17 nařízení Dublin III, který obsahuje diskreční oprávnění členského státu odchýlit se od dublinských kritérií, uvedl krajský soud následující. Na aplikaci pravidla obsaženého v uvedeném článku není právní nárok, jde pouze o oprávnění členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný, nikoliv o jeho povinnost. Užití tohoto institutu není tudíž vynutitelné. Bylo tedy na žalovaném, zda čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III bude z uvedených důvodů aplikovat, anebo nikoliv. Krajský soud nesdílel žalobcův názor, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nepředvídatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s tím, proč citované ustanovení neaplikoval. Žalovaný totiž rozhoduje v řízení o udělení mezinárodní ochrany o veřejném subjektivním právu žadatele na udělení mezinárodní ochrany tehdy, je-li k tomu podle citovaných právních předpisů evropského azylového práva příslušný. Příslušnost je podmínkou pro vedení tohoto řízení, a není-li příslušnost dána, musí být řízení zastaveno, jak se tomu stalo i v předmětné věci. Doložka svrchovanosti obsažená v čl. 17 nařízení Dublin III zakotvuje na principu volného uvážení právo státu rozhodnout se, že řízení o mezinárodní ochraně provede sám a přenesení tak příslušnost k vyřízení žádosti sám na sebe (tzv. atrakce), o čemž je povinen uvědomit ostatní členské státy. Podle krajského soudu není zdůvodnění, proč tato doložka nebyla aplikována, obligatorní součástí rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně, neboť nařízení Dublin III pro tuto volnou úvahu nestanoví žádné podmínky, které by žalovaný musel zkoumat. Diskreční ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III tak nelze považovat za jedno z dublinských kritérií pro určení příslušnosti členského státu.

Navíc podle názoru krajského soudu výsledné „rozhodnutí“ o tom, že čl. 17 nařízení Dublin III nebyl aplikován a z jakých důvodů, by ani tak nemohlo být věcně soudně přezkoumatelné. Volná správní úvaha může být přezkoumatelná pouze z hlediska principu zákazu svévole (libovůle), nikoliv však co do svého obsahu, zejm. správní soudy nejsou oprávněny správní úvahu nahrazovat. Pokud tedy žalobce snesl skutkové i právní argumenty pro to, aby zdůvodnil, že žalovaný měl „rozhodnout“ o přenesení příslušnosti k projednání jeho žádosti na Českou republiku z důvodu přetížení německého azylového systému a prokazatelných rodinných vazeb žalobce k území ČR, pak tyto argumenty nemůže z uvedených důvodů krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí o zastavení řízení jakkoliv zohlednit.

pokračování

Krajský soud závěrem dodal, že podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III by SRN mohla požádat Českou republiku k převzetí s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když Česká republika není příslušná podle dublinských kritérií, a to za předpokladu souhlasu dotčených osob. Ze správního spisu však nevyplývá, že by taková žádost byla z německé strany podána.

Proti napadenému rozsudku nyní žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností. V ní uvádí, že krajský soud pochybil, když neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III. Na aplikaci tohoto ustanovení skutečně není právní nárok a jeho uplatnění závisí na uvážení správního orgánu. Míra volnosti správního uvážení je však i v tomto případě omezena zákazem libovůle. Správní orgán musí vycházet z dostatečných podkladů, jeho uvážení musí být logické a správné a správní orgán se musí dostatečně vypořádat s osobní situací žadatele. Napadené rozhodnutí tato kritéria nesplňuje. Správní orgán měl zohlednit specifickou situaci stěžovatele, když ten má na území České republiky příbuzné, kteří by se o něj postarali. Žalovanému byly tyto skutečnosti známy. Stěžovatel, na rozdíl od krajského soudu, zastává názor, že správní orgán má obligatorně odůvodnit, zda shledal v konkrétním případě důvod pro postup v souladu s uvedeným článkem alespoň v případě, že by aplikací tohoto článku mohlo dojít ke sloučení rodinných příslušníků, příbuzných či jiných členů rodiny nebo pokud jsou zde možné důvody solidarity. Pokud se správní orgán nemusí zabývat možností aplikace tohoto článku, otevírá se tak prostor pro libovůli. Nelze poté ani posoudit, zdali správní orgán respektuje zásadu rozhodovat ve skutkově shodných nebo podobných případech bez důvodných rozdílů. Správní orgán neodůvodňuje svoje rozhodnutí ani v případě, že se zmíněný článek rozhodne aplikovat. Tím pak dochází k narušení principu legitimního očekávání (k tomu stěžovatel odkázal na odbornou literaturu a judikaturu Ústavního soudu).

Stěžovatel má za to, že lze rozhodování o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III přirovnat k posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Na udělení azylu podle tohoto ustanovení také není právní nárok, správní orgán však musí své rozhodnutí odůvodnit i v případě, že neshledá důvody pro udělení humanitárního azylu. V případě, že by správní orgán ve svém rozhodnutí neodůvodnil, proč neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu, jednalo by se o nepřezkoumatelné rozhodnutí, které by muselo být soudem zrušeno. Ustanovení bodu 17 preambule nařízení Dublin III umožňuje členským státům, aby se od závazných kritérií nařízení jiné odchýlily mimo jiné z humanitárních důvodů, případně z důvodu solidarity s jiným členským státem. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě lze shledat oba důvody pro tento postup. V České republice pobývají jeho příbuzní, kteří se o něj postarají do doby, než by se vyřešil status stěžovatele, naučil se jazyk a našel si zaměstnání. Mohl by pobývat v pronajatém bytě a nebyl by odkázán na pomoc ze strany státu. Zároveň bylo podle stěžovatele nutné také zohlednit, zda aplikace diskreční klauzule nebyla vhodná i z důvodu solidarity s příslušným členským státem. Počet žadatelů o udělení mezinárodní ochrany je totiž v SRN 290násobně větší než počet žadatelů v České republice. Stěžovatelovou cílovou zemí není SRN, ale Česká republika. Stěžovatel by nepotřeboval výraznou podporu ze strany České republiky, neboť jeho příbuzní ponese náklady spojené s jeho pobytem na území, aplikace diskreční klauzule by tak v jeho případě byla humanitárním a solidárním postupem bez toho, aby došlo k zatížení správního orgánu.

Stěžovatel zároveň nesouhlasí s odůvodněním krajského soudu, dle něhož může SRN po přemístění stěžovatele do Německa požádat Českou republiku o převzetí stěžovatele podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III. Přestože nařízení Dublin III takovému postupu nebrání, je velmi nepravděpodobné, že by SRN požádala Českou republiku o převzetí příslušnosti za posouzení žádosti stěžovatele, když Česká republika mohla sama o převzetí příslušnosti rozhodnout a neučinila tak. Je také nepravděpodobné, že i kdyby SRN takovou žádost České

republice zaslala, žalovaný by s převzetím stěžovatele souhlasil, když už jednou se rozhodl tuto možnost nevyužít. Postup, kdy by došlo k přemístění stěžovatele z České republiky do SRN, aby mohla SRN požádat o Českou republiku o jeho převzetí z důvodu solidarity a za účelem sloučení s příbuznými, by ani nemohl být shledán efektivním a ekonomickým.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí i napadený rozsudek jsou v souladu s právními předpisy. K námitce stěžovatele týkající se čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný odkázal na jeho vyjádření k žalobě a na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 49Az 18/2015 – 48, z něhož podle žalovaného vyplývá, že správní orgán není povinen vysvětlovat a odůvodňovat, proč uvedené ustanovení neaplikoval. Žalovaný nesouhlasí s tvrzení stěžovatele, že by postup žalovaného byl libovůlí. Správní orgán reaguje na námitku týkající se aplikace diskreční klauzule v případě sloučení rodinných příslušníků. K tomu se žalovaný taktéž vyjádřil, přičemž osobní situaci stěžovatele zhodnotil dostatečně a dospěl k závěru, že v jeho případě nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených článků nařízení Dublin III. K námitce stěžovatele týkající se toho, že je nepravděpodobné, že by SRN požádala Českou republiku o převzetí stěžovatele dle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III, uvedl žalovaný, že SRN je příslušná k projednání žádosti stěžovatele a žalovanému nepřísluší předjímat, jak bude SRN dále postupovat. Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro její nepřijatelnost, případně zamítnout pro její nedůvodnost.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná. Jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz). Jako jeden z možných případů Nejvyšší správní soud ve zmíněném usnesení shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se jedná, když se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv stěžovatel žádné konkrétní důvody přijatelnosti netvrdil, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se dotýká právní otázky, která dosud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Touto právní otázkou je výklad ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že třetí senát tohoto soudu se již dříve zabýval aplikací čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III, nikoliv však odst. 1 tohoto ustanovení, resp. se jím zabýval pouze okrajově (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015 – 50).

Ustanovení čl. 17 odst. 1 zní: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede*

pokračování

řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“

Ustanovení čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III poté zní: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“*

Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Ostatně již v uvedeném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2015 – 50, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ostup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)“ Dříve platné Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, jež bylo nahrazeno nařízením Dublin III, umožňovalo členským státům využít diskrečního oprávnění (tzv. klauzule suverenity) i v případech, kdy byla příslušnost stanovena na základě „zbytkového“ kritéria. Toto „zbytkové“ kritérium bylo totiž zahrnuto v kapitole III, od které se členské státy mohly za pomoci klauzule suverenity odchýlit. Nařízení Dublin III to již neumožňuje, neboť ono „zbytkové“ kritérium bylo z kapitoly III unijním normotvůrcem vyčleněno do kapitoly II, přičemž odchýlit se členské státy mohou stále pouze od kritérií uvedených v kapitole III.

Pro úplnost musí Nejvyšší správní soud uvést, že si je vědom odst. 17 preambule nařízení Dublin III, jenž zní: *„Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dobromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závažných kritérií stanovených tímto nařízením.“* Na základě takto obecné formulace by se mohlo na první pohled zdát, že členské státy mohou diskrečního ustanovení využít ve všech případech. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že tak tomu není. Nejprve je nutné zdůraznit, že citovaný text působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.

Žalovaný správně a dostatečně posoudil, že stěžovatel nespĺňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III, a proto je v jeho případě nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, podle něhož platí, že „[p]okud

nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. “Tímto státem byla právě SRN, přičemž žalovaný dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, když dospěl k závěru, že neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Příslušná pro posouzení stěžovatelovy žádosti tak byla SRN, přičemž od tohoto závěru se nebylo lze jakkoliv odchýlit. Krajský soud pak správně dospěl k závěru, že posouzení žalovaného je v tomto ohledu bezchybné. V tomto ohledu posouzení krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti ani nikterak nezpochyboval.

Jestliže tedy žalovaný nemohl čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v projednávaném případě vůbec aplikovat (neměl diskreční oprávnění), je zřejmé, že v situaci, kdy se stěžovatel ve správním řízení jeho aplikace přímo nedovolával, nemusel žalovaný výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět, že toto ustanovení je v projednávaném případě neaplikovatelné. Bylo by zcela absurdní po správních orgánech požadovat, aby i bez příslušné námítky uváděly veškerá, ze samotné povahy věci neaplikovatelná ustanovení právních předpisů. Všechny námítky stěžovatele směřující do nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k diskrečnímu ustanovení jsou tak liché. Námítky směřující do jiných částí napadeného rozsudku, až na výjimku uvedenou dále, kasační stížnost neobsahuje.

S ohledem na uvedené musel však Nejvyšší správní soud následovně korigovat právní názor krajského soudu. Pokud si totiž krajský soud neuvědomil, že v projednávaném případě žalovaný diskrečního oprávnění nemohl vůbec využít, a zároveň se dále věnoval problematice související s možnou aplikovatelností tohoto oprávnění (odůvodnění jeho nevyužití), dopustil se nesprávného právního posouzení. Toto pochybení však nemělo vliv na výsledek věci. Krajský soud totiž dospěl ke stejnému výsledku, ke kterému by byl býval dospěl i v případě, že by správně dovodil, že o aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nelze v projednávaném případě vůbec uvažovat, tedy k výsledku, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné (nemusí obsahovat odůvodnění, proč nebylo uvedené ustanovení aplikováno). Napadený rozsudek tak sice obsahuje nesprávné odůvodnění, je však přezkoumatelný a zamítavý výrok krajského soudu je správný. Proto Nejvyšší správní soud pouze korigoval názor krajského soudu, aniž by nadbytečně rušil napadený rozsudek (k tomuto postupu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106, či ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 Azs 84/2015 - 35).

Nejvyšší správní soud se tak nemohl zabývat závěry krajského soudu týkajícími se toho, zdali je správní orgán obecně povinen odůvodňovat, z jakých důvodů v případě, kdy diskrečního oprávnění využít může (tedy v případech, kdy byla stanovena příslušnost ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III), toto oprávnění nevyužil. To totiž s ohledem na shora vyslovený názor Nejvyššího správního soudu nebylo pro věc jakkoliv rozhodné a Nejvyšší správní soud nemohl jít nad rámec přezkumu.

Nejvyšší správní soud podotýká, že se neobracel na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou, neboť má s ohledem na shora uvedené za to, že se jedná o tzv. *acte clair*, tedy věc, ve které je aplikace unijního práva natolik jasná, že nevyvolává důvodné pochybnosti o tom, jak má být vyřešena (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982 ve věci Srl. CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví, 283/81, Recueil s. 3415; rozsudek je dostupný na www.eurlex.eu).

pokračování

Pokud jde o stěžovatelovu námitku rozporující tvrzení krajského soudu, že podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III by SRN mohla požádat Českou republiku k převzetí s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když Česká republika není příslušná podle dublinských kritérií, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud následující. Uvedený závěr krajský soud vyslovil pouze nad rámec potřebného odůvodnění (obiter dictum). Pro posouzení věci tak nebyl rozhodující. Polemizuje-li stěžovatel toliko s právním názorem krajského soudu vysloveným o určité otázce jen obiter dictum, a nenapadá vlastní rozhodovací důvod, jako kasační důvody uplatňuje důvody jiné než uvedené v § 103 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 – 74). Taková kasační stížnost (nebo její část) je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Správnost tohoto závěru tedy Nejvyšší správní soud neověřoval.

III. Závěr, náklady řízení a odměna ustanoveného advokáta

Na základě shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších procesních úkonů.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 22, byl stěžovatelovi zástupcem ustanoven advokát JUDr. Michal Vihan, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (převzetí a příprava zastoupení) ve výši 3.100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d) v návaznosti na § 7 bod 5 advokátního tarifu], a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty a tato skutečnost ani nevyplývá ze spisu. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 3.400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu